

Megjelen minden másodikon
kedd, csütörtök és szombat este.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Sátorajja-Ujhely, főtér 9. szám.

Kéziratokat nem adunk vissza.

Apró hirdetéseknek minden garmond szó
4 fill., vastagabb betűkkel 8 fill.

Nyilttérben minden garmond sor 30 fill.

ZEMPLÉN

POLITIKAI HIRLAP.

ifj. Meczner Gyula
főszerkesztő.

Biró Pál
felelős szerkesztő.

dr. Hám Sándor
főmunkatárs.

Előfizetési ára:

Egész évre 12 korona, félévre 6 kor,
negyedévre 3 kor.
— Egyes szám ára 8 fillér. —

Hirdetési díj:

Hivatalos hirdetéseknek minden szó után
2 fill. Petit betűnél nagyobb, avagy disz-
betűkkel, vagy kerettel ellátott hirdetések
terméért szerint egy négyszög centim.
után 6 fill. — Állandó hirdetéseknek ár-
kedvezmény.

Kossuth-ünnep.

— szept. 22.

Zemplénnémet minden ré-
széből lelkesnél-lelkesebb hangu tu-
dósítás érkezik hozzánk arról a
mélységesen magasztos ünneplés-
ről, amelylyel vármegyénk halhat-
atlan emlékü nagy szülöttjének
dicső emlékét a kegyelet és hála
nagyszerűségével és szeretetével
övezték. Az az ünnepi fény, amely
szeptember tizenegyedik napján
Zemplénnémet székvarosából
először kisugárzott, előntötte me-
legével az egész vármegyét, hogy
együtt felbuzdulással szálljon ég
felé e szent emlékezés megható fo-
hásza. Méltó ihlettel Kossuth nagy
szelleméhez a társadalmi és fele-
kezeti békés egybeolvadás tiszta
levegője áradoz e fohászok lelkes
hangjából.

Saját tudósítóink mai lapunk
zártáig express és távirati uton a
következő tudósításokat küldik hoz-
zánk e szép és megható ünne-
pelekről:

Monok ünnepe.

— szept. 21.

Lélekemelő hazafiassággal ünne-
pelte ma Kossuth Lajos születési év-
fordulóját Monok községe. A szép ün-
nepély teljesen méltó volt hazánk nagy
reformátorának születési községéhez.
Ennek így is kellett lenni! Hisz
ha az egész nemzet hálával, kegyelet-
tel emlékszik meg a magyar szabadság
és megdicsőült apostoláról, mennyi-
vel inkább kell, hogy magasztos ün-
nepséggel emlékezék meg róla Mo-
nok, amely a sorstól nyerte a dicső-
séget hogy e nagy honfiu bölcsőjét
ringathatta.

A nagy napra már előző napon
magasztos ünnepre zárandokoltak vár-
megyénkbeli és a szomszéd várme-
gyékből igen sokan, hogy a magyar
Bethlehemben ünnepet üljenek.

Kora reggel mozsárlövések han-
gos üdvözlése ébresztette az ünneplő
közönséget, amely mindegyre nagyobb
tömegben a remekül feldisznított község
háza előtt gyülekezett. Beláthatatlan
tömegben, egyes csoportok a Kossuth
nótákat énekelve járták körül a várost,
majd 9 órakor az ev. ref. templomban
tartott istentisztelethez vonultak, hol
az ottani ev. ref. lelkész Kun Miklós
mondott remek megindító imát.

A tulajdonképeni ünnepély dél-
után 3 órakor vette kezdetét.
Az ez alkalomra pompásan feldi-
szított tanácsteremben pontban 3 óra-
kor nyitotta meg a diszgyűlést, a
diszelnökül felkért Pintér István já-
rási főszolgabíró, ki fényes diszma-
gyar ruhában elfoglalva az elnöki
széket, hazafias lelkesedéstől és a meg-
dicsőült nagy honfiu iránti kegyelettől
áthatott gyönyörű, lendületes beszéd-
del nyitotta meg a diszgyűlést.

Az ünnepi megnyitó elhangzása
után Kovács Gábor szerencsi ügyvéd
mondotta el magas színvonalon álló
alkalmi emlékbeszédét, melyben hosz-
szasan emlékezett meg a magyar haza
édes apjáról, életéről, tetteiről és érde-
meiről, melyek előtt ime most az egész

magyar nemzet meghatva hajtja meg
a kegyelet zászlaját.

E szent érzellem hatása alatt in-
ditványozza, hogy Kossuth Lajos
emlékezete Monok község jegyzőköny-
vében megörökíttessék.

A gyönyörű emlékbeszéd elhang-
zása után felzúgó viharos éljenzés
lecsilapult a után a szerencsi dalárda
énekelt hazafias dalokat, majd Pintér
István diszelnök kihirdetve a képvisel-
testület egyhangu határozatát,
hogy Kossuth Lajos emlékezete Mo-
nok község jknyvében megörökítte-
tik. Örömeinek adott kifejezést annak,
hogy ő lehet azon járás főszolgabi-
ráját, melynek egyik községében szü-
letet Kossuth Lajos.

Köszönetet mond Monok község
képviselőtestületének és lelkes közön-
ségének e szép ünnepély rendezéséért
és a diszgyűlést bezárja.

A diszelnök szavainak elhang-
zása után Semesánszki János községi
pénztárnok mondott köszönetet az
elnöklő főszolgabírónak ugy a disz-
elnökségért, mint azért a hazafias, oda-
adó atyai gondoskodásért, melylyel
járása minden községe iránt viselte-
tik. — Köszönetet mond egyuttal a
megjelent vendégeknek így Matolai
Etele alispán, id. Bajusz József sátor-
aljai helyi ügyvéd 48-as honvédek-
nek és dr. Kovács Gábor diszszónok-
nak, kik jelenlétükkel az ünnepély
fényét emelték.

A diszgyűlés befejezte után a
3—4000 főre menő közönség Kossuth
nótákat énekelve vonult ahhoz a ház-
hoz, melyben a nagy honfi született.
Itt id. Bajusz József sátoraljai helyi
ügyvéd lelkesítő beszédet intézett az
egybegyűlt ünneplő közönséghez és
elszavaltta ez alkalomra irt szép al-
kalmi költeményét. A lelkesedéssel
fogadott költemény elhangzása után
a dalárda énekelte a Himnuszot és több
Kossuth nótát, melyet a jelenlévő
közönség megilletődve, levett kalap-
pal hallgatott.

Az ünnep befejezéseül abban a
nekünk örökké emlékezetes házban,
hol nagy hazánkfia született, a tulaj-
donos gróf Andrássy Dénes megbizá-
sából Razga Dezső uradalmi főerdész
vendégelte meg az ünneplő közön-
séget.

A gazdagon terített asztalnál ősi
szokás szerint megkezdődött a tósz-
tok hosszú sorozata. Az első pohár-
köszöntőt Matolai Etele alispán mon-
dotta a szives házigazdára, — kinek
jótéteményét nemesak Monok, de az
egész ország áldólag élvezi — gróf
Andrássy Dénesre. Ezt követte Pintér
István főszolgabíró hazafias ihlettel
áthatott pohárköszöntője, ki egyszer-
smind inditványozta, hogy a házi
gazdának gróf Andrássy Dénesnek
és nejeinek a szives vendéglátásokért
s azon jóakaratokért, melylyel a szép
ünnepélyt előmozdítani igyekeztek,
táviratilag fejezzék ki köszönetüket.
A táviratot nyomban megszövegezve,
azonnal el is küldötték.

Ez után a tósztok láncolata kö-
vetkezett. A szépen sikerült lako-
mával a legemelkedett hangulatban
nyult bele a szép emlékezés fényes
ünnepi disze a késő éjszakába.

Lezajlott a nagy ünnep. Méltó
volt az a megdicsőülthöz éppen ugy,
mint Monok község hazafias közön-
ségéhez.

Ha kegyelet és ártatlan irigy-
séggel nézzük a kis községet azért,
mert ott látott napvilágot nagy ha-
zánkfia Kossuth Lajos; kétszeres el-
ismerés illeti a község lakosságát
ezért a valóban szép hazafias ünne-
pélyért, melylyel nagy emlékének
áldozott. d. i.

Nagymihály és vidékéről.

— szept. 20.

Kossuth Lajos születésének szá-
zadik évfordulója napján, szeptember
19-én ünnepet ült Nagymihály város.
Az épületeken zászlók lengenek, több
üzlet kirakata Kossuth Lajosnak ké-
pével van ékesítve, Kossuth képét
viselő melltűkkel s kokárdákkal külső
jelét adják ama kegyeletteljes érzel-
müknek, mely a mai nagy napon min-
den igaz magyar keblét hevíti. Az
ünnepély lefolyása a következő:

Reggel a zenekar Kossuth nótákat
játszva járta be a város utcáit, 9 óra-
kor a városháza előtt gyűlt egybe
a közönség, hol közöttük Hentaller
Lajos „Kossuth Lajos 1802—1894”
című füzetét és Sántha Károly ág. h.
ev. lelkész éneke osztott ki. Innen
megindult a hosszú menet s nemzeti
lobogók, cigányzenekar kísérete mel-
lett a szomszédos állami iskola ud-
varán át az óvoda kertjébe vonult, itt
folyt le az ünnepség egyházi része.
Százakra ment az ünneplők száma, kik
között ott láttuk a hivatalok képi-
selőit, a vidékről is számosakat, a höl-
gyek sokaságát. Itt résztvettek az
ünnepségben az állami iskola felsőbb
osztályainak növendékei is a tantes-
tület vezetése mellett. Miután az ipar-
os-ifjakkól alakult dalárda a fennebb
említett ének első részét harmónium
kísérete mellett elénekelte, mély esőnd-
ben mondott imát Kozlay József paz-
dicsi ág. ev. lelkész, majd elmondotta
következő magas szárnyalású emlék-
beszédét:

Ünnepelő gyülekezet! Szeretett honfi-
társaim!

Valamint az egyes emberek éle-
tében vannak időszakok, melyek em-
lítésénél a szív újra és újra földobog,
— ugy egész népek és nemzetek éle-
tében is vannak kiváló korszakok, me-
lyekhez visszatérni mindig lélekemelő,
— akár a virulás díszét tárja élénk,
akár a küzdelem azon crejéről szol-
gáltassanak tanubizonyságot, melylyel
az ellenséges elemek végre mégis
diadalmaskodott. Ami nemzetünk éle-
tében is vannak ily lélekemelő kor-
szakok. A legutóbbi korszakot nem
nevezhetjük illőbb néven, mintha azt:
a magyar nemzet újjáébredésének állit-
juk. Dúsgazdag e korszak események-
ben, de nagy alakok is intenek felénk
a nagy időkből, kiknek megjelenése s
nagysága határos a csodával.

Nemzetünknek nagy költője s nagy
hitszónoka Tompa mondá azt, hogy:
„Szegény nemzet az, melynek nincs
kire nézni. Oh hála a nemzetek Iste-
nének, e tekintetben nem vagyunk mi
szegények! És e nemzet nem volt, nem
lesz haláttalan ily nagyjai iránt. Magát
tiszteli meg a nép, mely tisztelni tudja
nagyjait s azoknak emlékét.

Minket is egy ily szent kötelesség
lerovása gyűjtött egybe e jelen alka-
lommal ünneplő gyülekezet! Megem-
lékezni nyilvánosan és ünnepélyesen
e fényes mult legnagyobb alakjáról,
kit a nemzet nem alaptalanul: a nem-
zet Messiasának nevezett el!

Élt az ősidőben egy számra nézve
nem épen nagy nép, melynél azonban
az emberiség legdrágább kincse: az
egy igaz élő Isten eszméjének megör-
zése van oda letéve. Ez a nemzet Iz-
rael népe volt. E nemzet jövevénynyé
lőn Egyiptomnak földén. Békés hajlé-
kot vélt ott találni, s pedig talált utóbb
üldözést és rabslolgaságot. De Isten
nem hagyta elveszni az ő választott né-
pét, a szenvedés pohara betelt s sza-
badulás órája eljött és az Ur kivezette
az ő népét a rabslolgaság hazájából,
hogy nekik adja azt az örökséget, me-
lyet ígért Ábrahámnak és az ő mara-
dékainak.

Vizsgáljuk meg közelebbről a sza-
badulásnak e történetét s hiszem, fo-
gunk abban rokonvonásokat találni,
melyek hiven megmondják nekünk, ki
volt Ő, e hazának ama nagy fia, ki-
nek századik évi születése emlékére
most egybegyűltünk.

Az elmondott szent igéből köny-
nyen megérthetők s e szent igék vilá-
lágosan fejezik ki azt, hogy akinek
emlékét mi e napon ünnepljük: „Ő
volt a mi vezető tűzozlopunk. Ezen
fölkeltünk még világosabb lesz, ha
sikerül e három kérdésre megfelelni:
I. Honnan? II. Mikép? III. Mely irány-
ban vezetett bennünket?

I. Honnan vezette ki ama felhő-
oszlop az Izrael népet a hajdankorban?
A szolgaság földjéről, a szabadság
földjére. Honnan vezette ki a magyart,
az ő nemzetét ez a mi tűzozlopunk?
Ez is a szolgaság bilincsből a sza-
badság áldott, szent földjére! — Oh,
mert méltán szentnek és áldottnak
kell nevezni azt a földet, melyen a
nemzeti nagyságnak szülő anyja, az
igazi szabadság tenyészik, az az élető
levegő, mely nélkül népek virulása,
boldogulása nem képzelhető.

A mult századokban a magyar
nemzetnek saját java felől való ezen
szabad intézkedési joga nem egyszer
igen megszorítottat a hatalom által;
voltak s meg maradtak egyes szabad
intézkedések, — de nem volt igazi
szabadság! Nem volt személyes sza-
badság, — hiszen a nemzet egy része
a jobbágyság súlyos igájában nyögött,
— nem volt lelkiismereti szabadság —
hiszen a vallásfelekezetek némelyike
majd csak türetett, máskor meg üldöz-
tetett is, — nem volt szólás szabad-
ság — hiszen a nyílt, őszinte jó szó-
lást sokszor börtön és rablánc sújtotta.
Tudjuk, hogy egész nemzet lételünk
ellen mily veszes csapások intéztettek,
úgy hogy már-már a bizonyos halál
felé hervadt; de, hogy ez mégsem
következett be, legyen azért örök hála
a nemzetek Istenének, ki megtekinté
az ő népének szenvedését, meghallá
jajkiáltását s az ő küldötte tűzozlop
által kivezeté a magyart a szolgaság
házából.

S miképén lobogott a vezető tűz-
ozlop a nyomdokán megindult nem-
zet előtt? Ez beszédünk második
szakasza.

II. Az Izraelt kivezető tűzozlopról
az van megírva: „megyén vala előttük
nappal felhőnek oszlopában, hogy ve-
zérelné őket az uton, éjjel pedig tűz-
nek oszlopában, hogy világosságot
szerezne nekik, hogy éjjel és nappal
mehetnének.”

A mi vezető oszlopunkról is el
lehet mondani e sorokat, ő is ment
az ő nemzete előtt bátorítva, vigasz-
talva, biztatást öntve a szívekbe, mert
ő is előttünk, fényét nem rejti el gyá-

ván, azt a fényt, mely akkor a szenvedő magyarnak egyetlen reménysugara volt a világtalan éjszakában. A haza sok nagyjai elnémultak, ő a tűznek oszlopába öltözék s el nem homályosító világával reményt, hitet öntött nemzeté szívébe, mondá: »Ne féljete az Ur velünk halad, nem hagyja el Isten a törekvő nemzetet! És lángolt ő, és tündökölt mindenknek! Sem a felülről jövő napnak sugarai el nem oszlatták fényét, sem az alantabb tájról eredő szélvész el nem téríté egyenes utjáról, ő ment szilárdan, rendületlenül. Követni csak egyet követett s ez a hazaszeretet.

Végül utolsó kérdésünk: vajjon a mi vezető tűzszlopunk hová, merre vezet az ő nemzetét?

III. Az Izrael népe előtt járó tűzszlop az ígért föld felé vezérelné az Izraelt, s ha talán még abba egészen nem is vezette be, s ha a vándorlás küzdelmei tartottak is egy ideig, de az bizonyos, hogy a szolgaság földéről kihozá. Ugyanazt mondhatjuk mi is a mi vezető tűzszlopunkról. Megengedjük, hogy ő sem vezetett be teljesen, mindenki óhajta szerint az ígért földre, de azt bizvást elmondhatjuk, hogy ő volt a nemzet föltámasztásának legnagyobb tényezője. Sok ellensége volt a nemzetnek is, melyek vesztére törekedtek, de tűzszlopunk által fölélesztett eszme lángja megemésztette mindazokat.

Szép ha egy nemzet igazi kegyelettel viseltetik nagyjai iránt, szép ha emléküért áldozik és hamvaik fölé díszes emléket is emeltet, — de a magyar nemzet atyjáért még többet tehet, mely legméltóbb nagy nevéhez, és ez az, hogy a hazának minden gyermeke, kicsinyje-nagyja, az ő fényes erényeit, lángoló hazaszeretét tüzze ki maga elé vezérlő példaként! Lángszónok, tüzelkénnek mi nem lehetünk örökösei, de önzetlen, törhetlen, tisztá hazaszeretetének lángjainál mi is meggyújthatjuk a rokonlángot keblünkben. Így ha mi a Te nagy emlékednél, megdicsőült nagy férfit, azon elhatározásra buzdulunk s majdan híven követjük is, akkor Te, ki remete életében is vezetője voltál nemzetednek, még porhüvelyed feloszlása után is áldást fogsz e hazára hinteni; — mert szívünkben él eme fohász, melyet ihletett költőnk így énekel: »Nem halt ő meg... Amen.

A beszédet magasztos ima zárta be; majd a dalárda a fenti ének második részét énekelte.

Az óvoda kertjéből a menet újra a városház elé vonult, hol a képviselőtestület diszgyűlést tartott, — e gyűlésen Kossuth Lajos érdemei és emléke iránt érzett hálás kegyelet jegyzőkönyvbe vétetett.

A gyűlés berekesztése után a lelkes közönség a kaszinó elé ért, hol Kossuth Lajos megkoszorúzott arcképe volt föllálítva. A dalárda a Himnusz énekelte, majd *Opitz* Sándor rk. plebános, szentszéki úlnök, lelkes szónoki hévvel így beszélt:

Tisztelt Uraim!

Talán nincs Európában nemzet, melynek erejét és kitartását oly gyakran tette volna próbára az isteni gondviselés, mint ami nemzetünk. Sokszor úgy látszott, hogy el vagyunk törölve a föld színéről, hogy részünkre nincs többé feltámasztás, hogy már csak történelmi fogalom vagyunk. Sejttem hívő elmével a gondviselés célját, azt akarta, hogy érezze a magyar, hogy épen a végenyesszettel fenyegető veszedelmek között ne essünk kétségbe, mert hiszen épen a legsúlyosabb megpróbáltatások idején támasztott közöttünk férfiakat, kik éleslátással, vitézségükkel, kitartással a hazafias mozgalom élére állottak, kiragadták nemzetünket a pusztulásból, — hogy éljen a nép az 1000. éves hazában tovább, lépést tartva azokkal, kik békében élven, nyugodtan haladhattak a boldogulás útján

előre. E tudat nagy kincse a magyarnak, mert bizva-bizhatik akkor is, ha rossz időket él, ha rossz csillagok járnak fölötté, mert várhatja az ést és az akaratot, mely ismét kivezeti a bajból.

Amint a tűznek mindent emésztő hevében születik meg a színarany, úgy a legválságosabb helyzetben e férfiak, kik a honszeretnek néha már-már szunnyadó parázsát a lelkesedésnek égig csapó lángjaivá növelték, mely lángok erőt adtak, fényükkel világítottak s megmutatták az utat, melyen járnunk kell, hogy fenmaradásunk biztosítva legyen.

100 éve annak, hogy vármegegyünkben Monokon szerény lakásban megszületett a férfiú, kinek szava után később százezeren indultak, kinek szavára ezren haltak meg szíven. Szintén a veszedelemnek, az elnyomatásnak idején lépett föl, akkor, amikor nem volt, aki védje a magyart, mikor e sokat zaklatott népek épen azok ellen kellett harcolnia kiktől természetes védelmet várt. Föllépett, mint egy hirtelenlül föltűnő csillag, mint egy meteor, mely a sötétben világít s reményt hoz. Igaz, hogy a remény nem ment akkor teljesedésbe, de a sikertelenség oka nem e férfiú, kinek emlékére ma összegyűltünk.

Van egy közmondás, amely szerint a tettnek értékét a siker határozza meg. Az igazi történelem, mely oknyomozólag az eseményből tanulságot is von le, nem tagadhatja el helyesen e közmondást. Nem tagadhatja el azért, mert sok nemes, fontos törekvést kellene elítélnie, csak azért, mert siker nem követte. Nem fogadhatjuk el a közmondást azért sem, mert utána indulva semmit sem mernénk kezdeni, ami harcra küzdelemmel jár, mert senki sem határozhatja meg előre a körülményeket, amelyek törekvéseinknek gátat vetnek. — Hazám történetében tapasztalhatjuk leginkább, hogy a sikertelenséget előre látva, éppen a legnemesebb mozgalmak maradtak volna el, a legszebb példák hiányoznának, ha e közmondás érvényben volna.

Azért téves azon sokak által táplált felfogás, hogy a férfiú, kinek 100 éves születése napjának megünneplésére gyűltünk össze, elítélendő, mert hiszen törekvései eredménytelenek maradtak és népét elképzelhetetlenül szomorú helyzetbe döntött. Az eszmét kell néznünk, amelyet ő fölvetett, a szabadságnak, egyenlőségnek és testvériségnek eszméjét, — az ékesszólást kell néznünk, amelylyel az eszmét terjesztette, — az erős akaratot, melylyel arra törekedett, hogy az eszme testet öltson, — a lelkesedést, mely elragadta a nemzet minden rétegét, amikor Kossuth Lajos bejárta az országot, hirdette, hogy a nemzetnek önmagát kell védelmezni, ha meg akar maradni azon a földön, melyről meg van írva, hogy ápol s eltakar.

A tárgyilagosan ítélő történelem nem ítélheti el e mozgalmat, ha megfigyeli az előzményeket, melyek kényszerítették a nemzetet, hogy jogaiért önmaga sikra szálljon. A bajok orvoslása csak ígért maradt, sőt ránk úszították ellenségeinket, úgy, hogy lehetetlen volt a kardot hüvelyében hagyni. S kezdődött az önvédelem, melynek erőt ismét Kossuth Lajos neve adott, fényes reményt kelte azokban is, kik eddig tétováztak. A résztvevők is okai annak, hogy nem úgy történt, amint ők akarták.

Nem láttuk-e gyakran, hogy fényesen, glóriától övezetten kél föl a nap, ünnepi köntösbe öltöztetve a nagy természetet, amely fényrel borítva, a maga ragyogó szépségével imádja urát, alkotóját? Nem láttuk-e azt is néha, hogy kevés vártatva borult tör elő, hogy vége a pompának? Tehet a nap erről? Dicsően folyt szabadságharcunk, a lelkesedés tüze emésztette a nemzetet, — kincs, vagyon, nyugalom értéktelen fogalmak lettek, mert csak egy kellett, hogy szabadok le-

gyünk, hogy történelmi jogaink megmaradjanak.

Mint mikor a száraz avarra lehull égből az Istenáldotta eső, melyet möhön szí föl a kemény rög, s nyomában kisarjadzik a fű, a vetés, a virág, — olyan megtermékenyítő hatással volt Kossuth Lajos neve a magyar lélekre, mely erre tétlenségéből fölébredt, a tettnek mezejére lépett s a honfiterénynek, az áldozatkészségnek, a vitézségnek olyan erényen nevelte, minőt a történelem ritkán mutathat föl, Tehet-e a mindent megtermékenyítő erő arról, ha az ő művére, a virányos mezőre ráborul a fagyos éj?

Az eszme s a nagy név, mely ez eszmét képviselte, újra meg újra megteremtette a névtelen hősök legióit, kik diadalról-diadalra vitték a szabadság lobogóját, s ha megtámadták, állott rendületlenül, mint viharban a tölgyerdő. De a nagy erőtől duzzadó erdő sem marad meg, ha a hegyoromról lezuhan a lavina, magával ragadva mindent, fát, követ, földet, növekedve folytonosan óriási tömegével, elborítva mindent, ami eddig szívet, szemet gyönyörködtetett. Oka-e az erdő ültetője annak, ha északról lezuhan a lavina, maga alá temetve az egész nemzetet?

Ne kárhoztassa tehát senki azon férfit, ki szomorú bár, de arany betűkkel írott lapokat rótt a magyar történelembe. Emléke élni fog, amíg magyar embert hord a föld.

Az eszme harcosai közül ma már nagyon kevesen élnek. Lapjainkban már a jelentések is mindinkább gyérülnek, amelynek címe: nagy idők tanuja. A kéréhetetlenül idő folytonosan halad s a daliákat aggokká érlelte. De ha beszélünk ily öreggel a régi dicső időről, hangja érecesedik, szemében a már kialvó tűz kigyuladt, lelke élénkül s mi ott vagyunk vele a harctéren, amelyen csak egy jelszó uralkodott: az, hogy „előre!” Halljuk a csatazajt, a fegyver dörgését, csatogását s a mult emlékeibe merülve, öregünk úgy végzi szavait: Istennek legyen hála, hogy ott voltam! S emlékében élni fog a pillanat, amíg csak él, amelyben látta a nagyszerű dolgok intézőjét: Kossuth Lajost.

Láttunk már ravatalt is, amely diszitve van a régi dicsőség jelével, körülállva azoktól, kiknek száma ismét fogyott eggyel. Sokszor néztek szembe a halállal, vigan, félelem nélkül, most is nyugton állnak, s mikor elhangzik az ima, lehull dübörögve az első rög, szavunk már nem az Isten veled, hanem az, hogy közeli viszontlátásra bajtárs!

Nagyot fordult azóta dolgaink sora. A régi dicsőség emléke azonban élénken él lelkünkben s mindig megragadjuk az alkalmat, hogy az emléket ünnepljük, amely keserűségét immár elvesztette, mert sok teljesedett abból, amiért akkor fegyverrel küzdött nemzetünk. Mert hiszen a szív, mely akkor még fiatal volt s nem értett meg minket, amikor férfivá vált szívére, teljesen osztotta vágyainkat, alkotmányos, koronás fő lett; s a hosszú borulat után ismét hajnal jött, utána fényt hintett az új nap: a legelső magyar ember a király.

Mi a jelen nemzedék vagyunk, letéteményesei azon eszmék fejlesztésének, melyekért akkor vívtak, nekünk kell azokat teljesedésbe hoznunk, ami akkor is mindenkinek, főleg megemlékelt nagy hazánkfiaának volt vágya, t. i. édes hazánknak boldogítása; vigyük nemzetünknek, hazánknak ügyét előre, hisz e kívül nincs számunkra hely, mert áldjon vagy verjen sors keze, itt élünk s halnunk kell!

A szép beszédet a nagy közönség zajosan éljenezte, melynek elmúltával a dalárda a Szózatot énekelte, vele a nagy sokaság. Dél felé járt az idő, midőn a közönség mély csendben eloszlott.

Este a város ki volt világítva, s fátylós menet vonult át az utcákon.

A város intelligenciája a vidéki ünneplőkkel a Kos vendéglőben banketre gyűlt, mintegy 120-an. Itt az ünnepi szonoklatot *Polányi Géza* kir. közjegyző tartotta, a tőle megszokott remek elokvenciával méltatta Kossuth Lajos érdemeit. *Horzó* Bálint mocsári g. k. esp. lelkész, ki Nagymihály város ünneplésének szemtanuja volt élteti a város polgárságát. *Kozlay József* szép beszéd kíséretében említi, hogy Kossuth Lajos édes anyja — *Véber Anna* — pazdicsi születésű volt s itt nevedett is, áldoz az ő emlékének. *Holló Andor* kassai jogszigorló ifjú hévvel szól azon kötelemekről, melyeknek teljesítését a haza a jelen nemzedéktől jogosan elvárhatja. *Opitz* Sándor a haza boldogulására, Kossuth Lajos eszmeinek teljesültére ürti poharát. Volt még számos dictio s az ünneplők derült hangulatban töltötték el az estét. **L.**

Sztropkó és vidéke.

— szept. 20.

E hó tizenkilencedikén példás módon adta tanujelét hazafiasságának Sztropkó és vidékének lelkes közönsége. Kossuth Lajos születésének 100. évfordulóján kegyelettel ünnepelte meg a nagy napot.

Este a város ki volt világítva. A fényesen kivilágított Rákóczi-féle ősi nevezetességű őrtorony erkélyén torony zene volt.

A Korona vendéglőben pedig társas vacsorát rendezett a társaskör. Az ünnepi szónok *Bárczy* Benedek volt, aki hűen ecsetelte beszédében Kossuth Lajos nagy alkotásait. *Unghváry* Ede postamester az ez alkalomra irt szép beszédét a társas vacsora alatt fonográf utján mondotta el.

A társas vacsorán az összes helybeli intelligencián kívül a közel vidék is képviselve volt, sőt a helybeli hölgyek is csaknem teljes számban részt vettek e kegyeletes ünnepen.

Sajnos azonban, hiányoztak sokan abból a gárdából, akik magukat a legjobb hazafiaknak szokták tartani.

Ez este Kossuth Lajos arcképe is megkoszorúztatott.

A műsor legérdekesebb részlete volt az, amidőn *Sostek* János bukóczi gk. esperes fonografján bemutatva sikeresen felvett hazafias dalait, melyeket élvezettel hallgatott meg mindenki.

Hazafias szellemű felköszöntőkből és dalokból alig fogyott ki ez este a lelkesen ünneplő közönség. —u.

Nagy-Toronyán nagy hazánkfia Kossuth Lajos 100-ik születésnapját huszonegyedikén vasárnap délelőtt ünnepele. Az ünnepély első akta az ev. ref. templomban a délelőtti istentisztelet alkalmával tartott. Egy pár szép és megható alkalmi fohász eléneklése után *Persenszky* János lelkész mondott egy szívhez szóló könyörgést és alkalmi tanítást, méltót e nagy naphoz. — Azután *Szextin* Antal ev. ref. tanító mondott lelkes és buzdító alkalmi beszédet, melyben Kossuth lángszellemét, vele a hazaszeretetet és vallástiszteletet igen szépen egybekapcsolta. Végre egy pár szép alkalmi ének következett s ezek után az ünnepély véget ért.

Varannón, mint tudósítónk expressz értesítése szól, szombaton tartották meg a kegyeletes ünnepet. Reggel 10 órakor impozáns felvonulással ment az ünneplő közönség istentisztelethez. Ezután az óvoda nagytermében egybe gyűlt nagyközönség előtt *Diószeghy* János főszolgabíró igen szép és lelkes ünnepi beszédet mondott, melynek végzetével megható áhitattal énekeltek el együttesen a Szózatot és Himnusz. A város zászlódiszben pompázott, este

kivilágították és nagy stílusú fáklyásmenettel rendeztek. Este 8 órakor ünnepi lakoma volt, amelyen szebbnél-szebb pohárköszöntők hangzottak el.

— **Bánócson** a nagy évfordulót az ev. ref. gyülekezet vasárnap ünnepelte meg. Megható ünnepi imát és alkalmi beszédet **Hutka József** ev. ref. lelkész esperes tartott. A gyülekezet pedig **Pánthy Lajos** org. kántor orgona játéka mellett alkalmi éneket énekelt s befejezésül a „Himnusz” fohásza szállt ég felé. A templom előtti téren nemzeti színű lobogón jelezték a nagy ünnepet.

Szerencsi, tokaji, sárospataki tudósításaink és minden községéből ennek a vármegyének, egybeforrott hazafias lelkesedéssel adnak hírt a nagy évfordulón lefolyt megható ünnepéről.

A még egyre érkező tudósításainkat lapunk következő száma közli.

Nyilatkozat.

A F. H. szeptember 20-ikán megjelent „Megjegyzések” közleményére következő észrevételeim vannak:

1. Sátoraljauhely város képviselőtestülete a Kossuth-ünnep rendezésére 32 tagú bizottságot küldött ki, melynek a gyűlésről szóló jegyzőkönyv tartalma szerint elnöke a polgármester volt. Ezen sok tagból álló bizottság azonban a gyors intézkedésre nehézkes lévén, kebeléből az ünnepély rendezésére öt tagú szűkebbkörű bizottságot küldött ki, melybe a polgármester szintén kiküldetett de nem mint elnök; ezen szűkebb és aktív bizottságnak elnöke én voltam. Elnöke a polgármester már csak azért sem lehetett, mert köztudomás szerint szabadságát élvezve távol volt Sátoraljauhelytől, hanem a bizottságban részt vett a helyettes polgármester, mint annak jegyzője s határozatainak végrehajtója, mindaddig míg a polgármester úr szabadságát betöltvén, hivatalát átvette. Ennek megtörténtével a polgármester úr azt hitte, hogy az ötös bizottságnak is ő az elnöke s — a bizottság egyik tagjának sürgetésére — a bizottságot össze is hívta, tévedését azonban a bizottsági ülésen észrevéve az elnöki széket nekem legott átadta, mely után az ünnepély külső rendjének végleges megállapítása végett a bizottságot — azt hiszem — szeptember 12-ére, ismét összehívtam. S miután a jelen volt polgármester, rendőrkapitány és Juhász Jenő tüzoltó főparancsnok urak részvételével az ünnepély külső rendje, felvonulás stb. megállapított, a F. H.-ban a megyeház erkélyére vonatkozólag megjelent és Zemplénmegye főispánját igaztalanul érintő közlemény tekintetében, mint a bizottság elnöke, fölhatalmazást kértem a bizottságtól, melyben dr. **Schön Vilmos**, dr. **Szöllősy Arthur** és **Staut József** urak is mint tagok vettek részt, annak köztudomásul hozatalára, hogy az érintett közleményben egy szó igaz sincs. Mindezekről **Pataky Miklós** városi főjegyző úrnak, ki a jegyzői tollal vezette jegyzőkönyvet kellett fölvennie, de mindezeket igazolni kell a bizottsági ülésen részt vett, fentnevezett uraknak. Ezen szigorú és semmiféle félremagyarázást nem tűrő tényállás alapján, itt is ki kell jelentenem, hogy a megjegyzések azon tartalma, miszerint az ünnepélyes rendező bizottság elnöke nem én, de a polgármester lett volna, szigorúan következetes valótlanosság s aki a F. H.-ot erről ellenkezőleg informálta s akinnek nevét az említett újság a megjegyzések 5. pontjában „meg nem nevezhetőnek mond” — igazat nem mondott.

2. A vármegyeház előtti ünnepelésről a bizottságban nem volt szó — de nem azért, mert azt hitték, hogy meg nem engedik, hanem azért, mert arra semmi ok nem volt. Hogy pedig mégis később a programba fölvéve lett azért történt, mert

3. a bizottságnak tudomására jutott, hogy a régi honvédek külön kívának ünnepelni s e végből már intézkedéseket tettek. Abban állapotott tehát meg, hogy az ünnepély egyöntetűségét és így magasztosságát emelendő érintkezésbe lép a 48-as honvédek vezetőivel, s ha lehetséges megnyeri őket az eszmének, hogy az ünnepélyt velök együtt tartásuk meg. Miután **Matolai Etele** honvédegyeleti elnök ur itthon nem volt, id. **Bajusz József** egy. jegyző urat a lakásomon tanácskozó bizottság ülésére, miután akkor súlyos betegen fekvődtem, én kérettem megjelenésre, ahol ő megjelent, akkor az ellen, hogy az ünnepély szept. 19-én tartassék meg kifogást nem tett s egyáltalán a bizottság által elfogadott programra nézve csupán azon kiegészítést kérte, hogy **Matolai Etele** a honvédek nevében a megyeház előtt szónokolhasson, ő pedig alkalmi költeményét ugyanott elszavalhassa. Mire a bizottság kijelentette, hogy dicső régi honvédeknek fehér lapot ad, azt töltésék ki, a hogyan akarják. Majd néhány nappal később tartott ülésünkön id. **Bajusz József** úr ismét megjelenvén azon kijelentést tette, hogy miután ő már szept. 14-ikére a régi honvédeket behívták, föltétlenül ragaszkodnak az ünnepélynek e napon leendő megtartásához, — annyira, hogy ha ez nem fogadhatnák el, az ünnepélyt ők külön tartják meg. Bizottságunk az ünnep méltósága, a béke és egyetértés kedvéért engedett, habár egyik felkért szónok és biz. tag dr. **Hornyay Béla** ur emiatt kétségessé tette, hogy esaládi körülményei folytán másképp rendezkedvén be az emléktábla leleplezésénél szónoklatát megtarthatja-e, aminthogy arról le is kellett mondania.

Ezen tényállás után **határozott valótlanosság** az, hogy a program id. **Bajusz József** kívánságára a fent említett módosítástól eltérőleg megváltoztatva lett volna. S ilyképpen **határozott valótlanosság** az is, hogy **Matolai Etele** csak pohárköszöntőt akart mondani s csak **Bajusz „forsziorozta”** volna ki, hogy a szabadban beszéljen.

4. Epp ily valótlanosság az is, hogy ezeket se ülésen határozták volna el, hanem valahogy privátim, s „az értesítést az érdekelteknek **Staut József** főispáni titkár hozta feléle,“ mert megjegyezve, hogy **Staut** nem mint főispáni titkár szerepelt, amint ez kicsinyes maliciával fel van hozva, de mint kiküldött városi képviselőtestületi tag: az ünnepély programja minden részletében a helyettes polgármester által jegyzőkönyvbe lett foglalva s magában a F. H.-ban is közzétéve, s a régi honvédek részére az értesítést maga **Bajusz József** úr vehette és vihette át.

5. Most ismételtelen kijelentem, hogy a főispánnak ezen ünnepély intézésébe, különösen az annyira firtatott megyeházi erkélyt át vagy át nem engedésébe semmi beleszólása nem volt, aki pedig ellenkezőt állított, vagy állit, — az nem mond igazat. Amint erről a bizottság minden tagjának, kezdve dr. **Schön Vilmos** úron, mint a legidősebben — tisztességgel szavatolnia kell. Elég szegény, hogy mikor tisztességes embereket hazugságba kívánják hajtani — a F. H. embereinel nines annyi férfiaság, hogy megnevezni merjék, kitől ered a koholmány forrása.

6. Midőn az ünnepi szónoklatoknak oroszlanrészét a Zemplénmegyei Függetlenségi-párt legelsőbb és legte kintélyesebb férfainak engedte át a bizottság: dr. **Kossuth János**, **Meczner Béla**, **Matolai Etele** és id. **Bajusz József** személyében; mit akarnak még **Pekáry Gyula**, **Fried Lajos** és **Hericz Sándor** urak nevének hangoztatásával? Hisz a bizottság nem a sátoraljauhelyi függetlenségi-kör férfainak ünnepelését rendezte, de a halhatatlan nagy **Kossuth Lajos** születése százados fordulójának ünnepét. Kinek

emlékével szemben ez urak bizonyára épp oly törpék, mint legszerényebb törpeségem, s ha csak ezért nem jelentek meg az ünnepélyes banketten „a függetlenségi kör legnagyobb részét távollevő tagjai”, részemről azt elfogadható indoknak nem tartom: hanem igenis nyíltan megmondva látom ebből azt, hogy a t. elmaradt urak a nemzeti érzelmenek még pártkülömb-ség nélkül megnyilatkozása esetében is képesek előtérbe helyezni a személyi elfogultságot a legszentebb hazafiai emlékek megnyilatkozásának. Ők a magukat notorius **Kossuthistáknak** tartó hazafiak — így tüntetve **Kossuth** szent emlékezése ellen.

Sátoraljauhely, 1902. szept. 22.

Id. **Meczner Gyula**.

VÁRMEGYE ÉS VÁROS.

(A színnai főszolgabíró nyugdíjazásáról egy forrás olyan cseppeket szivároztatna a közvéleménybe, amely a mi purifikáló szellemben működő megyei közigazgatásunk rendes mederbe terelt irányát akarná a saját intenciója életelixirjével átítani. Ez a forrás egyáltalában **Hecubának** veszi azt a nemzetileg és szociális szempontból is rendkívül fontos irányzatot, amely fölötté üdvös törekvésekkel a felvidék szegény népeinek egészséges helyzetét tartva szem előtt, a bizonytalan és rendezetlen helyzetet a rendes mederbe terelt közigazgatás fundamentumainak halasztást nem szenvedhető felépítésével akarja javítani. Ama forrás ugy látszik nem a nép érdekét viseli igazán szíven, hanem azon sopánkodik, hogy most már kilátás van arra, hogy a mai tarthatatlan zavaros helyzet rövid idő alatt végleg orvosolva lesz. Ezért aposztrofálja hazabeszélő tónusban e kérdést, amelyet a vármegye fegyelmi választmánya — a helyzethez mérten — annak rendje és módja szerint intézett el. Ugyanis a fegyelmi választmány, rendszerinti előadójának, a vármegye főjegyzőjének javaslatára egyhangulag hozta határozatát. Meddő kísérletezés tehát, hogy ott, ahol a rend mesgyéjén állnak és a törvény szava szerint járnak el, bármilyen ellenkező célzatosságának még a látszatát is a közvéleménybe csempészhesék.

(Pénztárvizsgálat. **Matolai Etele** alispán folyó hó 22-én megvizsgálta Sátoraljauhelyi rendezett tanácsu város fő- és gyámpénztárát, melyeket kifogástalan rendben talált.

(Kérelem. **Somossy Sándor** szolgabíró, a járási hivatalnak ezidőszent való vezetője Szinnáról szept. 19-iki kelettel a következő kérelmet küldötte a vármegye törvényhatósági bizottságához: A nyugdíjazás során üresedésbe jött színnai főszolgabírói állásra, mely az **Elnöki körlevél** szerint a f. hó 29-én tartandó közgyűlésen fog választás utján betöltetni, pályázom. — Hivatkozva egyrészt a vármegyében elöltött tizennyolc évi szolgálatomra, másrészt, hogy a színnai szolgabírói hivatal vezetésével a legválságosabb időben bizattam meg, tisztelettel fordulok a Tekintetes vármegye törvényhatósági bizottságához, hogyha engem erre az állásra érdemesnek talál, nagybecsű támogatásába venni méltóztassék.

(A községi körjegyzők vármegyei kezelésben lévő nyugdíj alapja a legutóbb foganatosított vizsgálat alkalmával 48,904 K. 93 fill. vagyonkészlettel bir.

(Megyék és városok monografiájának kiállítása. Az országos történelmi ereklyemúzeum a városi és megyei törvényhatóságokat megkereste,

hogy a területükre vonatkozólag megjelent monografiákat, valamint egyéb történelmi mukákat e hó közepéig küldjék be. E mukékból **Kolozsvárt**, a **Kossuth Lajos** születésnapja idején megnyitandó történelmi kiállításon egy külön osztályt rendeznek be. A kiállítás látható lesz a **Mátyás-szobor** leleplezése idején is. — Arra is fölkerde a muzeum a törvényhatóságok vezetőit, hogy a területükön levő történelmi emlékek (szobrok, nevezetesebb emléktárgyak és táblák, történelmi épületek stb.) kabinet képeit hasonlóképen küldjék be azok felállítási idejére, a történelmi adataira vonatkozó rész megjelölésével. Kívánatos beküldeni, ahol megvan, az emlékmű miniatürekészítményét is. A kiállítási célra örvedetes lenne, ha amatőr-fényképeszek is buzgolkodnának a bevételek körül.

HIREK.

— **Kinevezés.** A pénzügyminiszter **Christoph Béla** számgyakornokot a sátoraljauhelyi pénzügyigazgatóság-hoz pénzügyi számtisztte nevezte ki.

— **Egyházmegyei hír.** A kassai egyházmegyei püspök **Varga Imre** zborói segédlelkész Zemplén-Vásárhelyre segédlelkész minőségben áthelyezte.

— **Esküvő.** Az elmúlt vasárnapon Sátoraljauhelyben szűkebb rokoni és baráti körben esküdték örök hűséget **Preusz Elemér** dr. ungvári ügyvéd **Polónyi Ilonka** kisasszonynak, **Polónyi Ignác** helybeli berkeskedő leányának. A polgári esküvő **Székely Elek** polgármester előtt délelőtt történt meg, amelynél tanuként közmai **Kun Frigyes** és dr. **Blum Odön** belügyminiszteri titkár szerepeltek. Az egyházi esküvő a **Kazinczy-utcai** szülői háznál folyt le délen 1 órakor, amelynél a nászszonyi tisztet **Halasi Mór** (Kisvárdai) és **Rosenthal Sándor** dr. ügyvédnek viselték. A menyasszony kíséroe a bátyja, **Polónyi Elemér** zongoraművész volt. Esküvő után mintegy 35 teritékü ebéd volt a **Korona-szálló** éttermében. A pompás menü és **Lukács Károly** gyönyörű hegedűszava emelték a társaság jó hangulatát, amely még irodalmi színvonala is emelkedett azzal a szellemes tószttal, amelyet **Mezei Ernő** az örömanyákra és **Halasi Mór** az ifju párra mondott. **Polónyi Frigyes** a testvérek nevében bucsuztatta el menyasszony hűgát. Az ifju pár még délután nászútra indult Olaszországba, a násznép a késő délutáni órákig együtt maradt és rövid táncmulatsággal fejezte be a szép esküvőt.

— **Értesítés.** A magyarországi vörös kereszt egylet sárospataki vidéki választmánya tudatja a t. közönséggel, hogy 1902. okt. 1-ére elhalasztott jótékony sorsjátékának huzása, a jelzett időben meg fog tartatni. Kéretnek ennél fogva mindazok, akik a jótékony cél érdekében sorsjegyeiket máig megtartották, miszerint azok értékét legkésőbb szept. hó 25-ig az elnökségnek megküldeni sziveskedjenek. Sárospatak, 1902. szept. 16. Kötőnő tisztelettel a választmány.

— **Eljegyzés.** **Papp Jenő** szoboszlói máv. hivatalnok **Nyir-Lugoson** eljegyezte **Kutka Ilonka** kisasszonyt.

— **Ősz.** Beköszöntött az ősz, de nem is a szelid arcú, nyájas viselkedésű ősz, hanem egyszerre a hideg, zord ősz apó, mely igen közel rokonságban van a Tél apóhoz. A fiatal emberek, kik még nem hajlandók parirozni s őszi felöltöiket is otthon hagyják, piros orral és zsebrevágott kézzel árulják el az idő rosszra fordulását. A gyors időváltozás hidegről megre s még inkább megreől hidegre az oka, hogy a betegségek is szaporodnak.

— **Hitszónoklat az izraelita templomban.** A helybeli izr. anyahitközség templomában e hó 27-én, szombaton **Adler Vilmos** dr. hatvani rabbi magyar hitszónoklatot tart.

— **Gépköcsi közlekedés.** Ninthogy Sztropkótól a legközelebbi vasuti áll-

lomás 52 kilométerre fekszik. Az áruk tengelyen való oda fuvarozása igen megdrágítja az élelmi cikkeket, ami a fogyasztó közönség rovására történik. E bajon aképen óhajt segíteni a most alakulóféiben levő részvénytársaság, hogy motoros kocsik közlekedést akar Eperjes és Sztropkó között létesíteni az áruk gyorsabb szállítása céljából.

— Két eszesen butorozott külön bejárati utcai kiadó. Bővebbet a kiadóhivatalban.

— **Rabbi és az orvos-tanár.** Múltaságos történet kelt szárnyra egyik közeli vidéki városból. A zsidóság kedvelt főpásztor, az öreg rabbi nagy beteg lett és hívei a főváros egyik híres orvosát hívták meg, hogy vizsgálja meg a beteget. A tanár ezeröttszáz korona tiszteletdíjat és száz korona utiköltséget kért. A száz koronát nyomban elküldték, a nagy summát pedig — megígérték neki.

A tanár ur megérkezett. Hét tagu küldöttség várta az állomáson. A hét közül előlépett egy és szomorú arccal jelentette, hogy a rabbi időközben meghalt.

Erre a tanár ur szörnyen savanyu képet vágott és nyomban vissza akart utazni Budapestre. De a legközelebbi vonat csak egy óra múlva indult. Addig az udvarias hetes-bizottság ott maradt mellette s némi sugdosás után fölkerítették a tanárt, hogy vizsgálja meg őket. Ők ugyan mind egészségesek, de azért fejünkint harminc koronát nem sajnálnak, hogy egy ilyen híres orvos állapítsa meg róluk, hogy semmi bajuk sincsen.

Veszett fejszének a nyele, — gondolta a tanár és az első osztályu várótermet hirtelen orvosi szobává avatta.

A hét közül hatnak csakugyan ördög baja sem volt, de egy hetedik, öreg, ősz ember bizony rászorult az orvosi tanácsra. Rendelt is neki a

tanár orvosát, mire az urak lefektették a 30—30 koronákat és hálálkodva elbúcsúztak tőle.

A vonat indulásáig a tanár ur szoba ereszkedett az állomási főnökkel és megkérdezte tőle: ismeri-e a megvizsgált urakat.

— Hatan a zsidó hitközség tagjai, a hetedik pedig a rabbi.

— A rabbi? De hiszen ez meghalt.

— Dehogyan halt meg. Most vizsgálta meg a tanár ur.

Igy került a rabbi megvizsgálása ezerhatszáz korona helyett csak — háromszázötven koronába.

— **Megszűnt a sertésvesz.** Az e 20-án megállapított szőrványos sertésvesz miatt Sátoraljauhely városában elrendelt zárlatot, miután újabb megbetegedési eset elő nem fordult, a vármegye alispánja feloldotta. A mai naptól kezdve a heti és országos vásárokon a **sertésveszárók** megtarthatók.

— **Kéménytűz.** E hó 22-én délután 2 óra tájban kigyuladt **Janovics Gyula** Deák-utcai 820. számú házának kéménye. A nagy lánggal égő tüzet — mielőtt nagyobb veszedelem keletkezhetett volna — a helyszínén megjelent tűzoltók és kéményseprők oltották be.

KÖZGAZDASÁG.

A borvám kérdése.

— szept. 22.

Mint lapunkban említettük, a borvám klauzula ügyében Sátoraljauhelyben megtartott monstre-gyűlés feliratot intéz az országgyűlés képviselőházához és **Szell Kálmán** miniszterelnökhöz. Mindkét felirat tartalma, a megszólításban való eltéréssel a következő:

Igen tisztelt Képviselő Ház!

Ausztriával való kiegyezési tárgyalások menetét feszült várako-

zással, aggódó figyelemmel kíséri Tokaj-Hegyalja bortermelő közönsége.

Az olasz borvám kérdése az, melynek eldőlésétől függ Tokaj-Hegyalja jelene, jövője.

Nem szükséges statisztikai adatokkal támogatni ez állításainkat, s elegendőnek látjuk egyszerűen rámutatni arra a körülményre, hogy az olasz borral való házasításra a legalkalmasabb a Tokaj-Hegyalja bortermése, a mennyiben az olasz bor csekély mennyiségű hegyaljai borral elegyítettven — annak jellegét megkapja. E körülmény kihatásaként jelentkezik, hogy az ekként házasított olasz bor külföldi piacra vitelén, alkalmas tokaj-hegyaljai borkénti kiadásra s a fogyasztó közönség megtévesztésére.

Az 1892. évi VI. t.-cikkben foglalt borvám clausula lehetővé tette, hogy ily házasított olasz bor legyőzve a törvényt, meghusitva a társadalmi és intézményes ellenőrzést — a külföldi piacon keresett hegyaljai borra válják, s a közönség izlését is átfórmálva, a tokaj-hegyaljai borvidék valódi természetét a forgalomból teljesen kiszorítsa.

Nincs módunk, nincs törvényes eszközünk, amelylyel a versenyt felvenni, s ez üzérkedést megszüntetni képesek volnánk. — Termésünk pincén hever, abból belföldi kereskedők által csak annyi vétezik, a mennyi az olasz borral való házasításhoz szükséges, külföldi kereskedőt egyáltalában nem látunk, a felújításhoz igénybe vett

agrár kölcsönök kamatait fizetni képesek nem vagyunk.

A lét fentartási ösztönön felül az aggodalom Tokaj-Hegyalja borvidékének jövője iránt készlet arra, hogy az Igen tisztelt Képviselő Ház, mint a törvényhozó testület egyik fórumához azon kérelmet intézzük, hogy a küszöbön álló kereskedelmi- és vámszerződések megkötése előtt az olasz borvám clausula eltörlése mellett, az olasz borvámra nézve az általános vámtétel kedvezmény nélküli alkalmazása mellett, s az általános borvámnak legalább 60 koronában leendő megállapítása mellett állást foglalni és közreműködni méltóztassék.

Meg kell jegyeznünk, hogy fenti kívánalmainkat nemcsak létkérdésünk érdekében, de a jövő nemzedék, s Tokaj-Hegyalja jövője érdekében komoly merlegelése alapján kérjük figyelembe venni.

A Sátoraljauhelyben, 1902. évi szeptember 8-án tartott Tokaj-Hegyaljai borvidék szőlőtermelő közönsége közgyűlésének megbeszéléséből:

Meczner Béla, b. elnök. **Dr. Thuránszky Zoltán**, b. jegyző. **Dr. Schön Vilmos**, ifj. **Gróf Volkenstein Osvald**, **Dr. Ballagi Géza**, b. tagok.

A SZERKESZTŐSÉG ÜZENETE.

P. A. D-Tuzla. Előfizetése e hó végével jár le; a lap innen pontosan megy. **R. E. Ond.** Lapját Mád-ra rendelte és eddig oda is ment; most Ondra küldjük.

Kiadó tulajdonos: **Éhler Gyula.**

H I R D E T É S E K

3 nap alatt meggyógyul

a hugycsőfolyás — ha több éves is — szabadalmazott találmányom által, mely több évi orvosi gyakorlatban kipróbálva, a bécsi közpórházban s a párisi **Hopital Mydi**-ben vérbetegségek osztályán általános használatban van.

Tehetlenség és éjjeli magömlés meggyógyítására is feltétlenül biztos.

Étrend, foglalkozás változtatása nélkül otthon titokban használható.

Használati utasítással 10 frt, után vétel, vagy az összeg előre küldése mellett.

Dr. Jóth Ödön Budapest, VIII., József-körut 53.

Hirdetések

jutányos áron felvételnek a kiadóhivatalban. (Főtér 9. sz.)

Gyógy- és csemege szőlő

5 kgr. nagyszemű édes 3 k. 50 f.
5 " csemege körte . 3 k. — f.
5 " Ananas Dinye . 3 k. — f.
" bérmentve utánvét mellett.
100 kgr. görög dinye . 24 k. — f.
" a helybeli állomáshoz szállítva.

Nagyobb vételnél külön ajánlatot teszek

Sárkány József,
Gyöngyösön.

Nőtlen urasági inas

kerestetik újvra, esetleg már október 15-ére, falura nagyobb házhaz. Bizonyítványok kéretnek. Czim a kiadóhivatalban.

STARK MÁTYÁS

Sátoralja-Ujhelyben.
A butorok be- és kirakásáért kezességet vállalok.

Vasuton való költöztetésnél a butorkocsi használata díjmentes.

Magyarnak PÉCS. — Németnek BÉCS.

Schönwald Imre

Nem tetszőert a pénz visszaadatik.

ékszergyáros, órás és látszerész PÉCS.

Három évi írásbeli jótállás.

Ne küldjük pénzünket külföldre!

Hazai iparunkat előmozdító céggemnél mindennemű arany és ezüst tárgyak, órák és minden e szakmába vágó cikkek sokkal olcsóbban, jobban és megbízhatóbban szerezhetők be, mint a külföldön

Valódi ezüst női rem. óra frt 6.—
Ugyanez dupla fedéllel frt 8.—
Valódi 14 kar. arany női rem. óra frt 14.—
Ugyanez dupla fedéllel frt 18.50

Valódi ezüst páncél óralánczok m. kir. fémjelzéssel.

15 gramm sulyban	frt 1.20	60 gramm sulyban	frt 3.80
20 gramm sulyban	frt 1.50	70 gramm sulyban	frt 4.50
30 gramm sulyban	frt 2.20	80 gramm sulyban	frt 5.20
40 gramm sulyban	frt 2.60	100 gramm sulyban	frt 6.50
50 gramm sulyban	frt 3.25	150 gramm sulyban	frt 9.50

Valódi 14 kar. aranylánczok 40 féle divatos mintában.

20 gramm sulyban	frt 24.—	40 gramm sulyban	frt 47.—
25 gramm sulyban	frt 30.—	50 gramm sulyban	frt 58.—
30 gramm sulyban	frt 37.—	60 gramm sulyban	frt 69.—

köves lógók nélkül mérve.

Egy 25 grammos aranylánczhoz egy 15 grammos köves függelék véve összesen 40 gramm nálam 34 frt 50 krajczárba kerül.

Valódi ezüst rem. óra frt 5.—
Dupla fedéllel frt 7.—
Valódi ezüst ankre-rem. dupla fedéllel frt 8.—

14 kar. arany pecsétgyűrű frt 6.80
Új aranyból 6 kar. frt 3.50
Double arany frt 1.50
Mértékül elegendő egy papírszállag.

Ugyanez erősebb 9 frt. Ugyanez arany szeg. 12 frt. Tulla ezüst ankre-rem. dupla fedéllel 12 frt. Valódi 14 kar. arany ankre-rem. óra 24 frt. Dupla fedéllel 35 frt. Nagy képes árjegyzék ingyen és bérmentve bárkinek küldetik.

Sátoralja-Ujhely, nyomtatott a »Zemplén« könyvnyomtató intézetében